

Tisztelt Gyászló Család!¹

Tisztelt Jakab András

Tisztelt Gyászlók!

A Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete nevében megrendülten búcsúszom Jakabné Muity Máriától, az MZTSZ Fővárosi és Országos Zenepedagógus Tagozata elnökétől, a Művészeti Szakszervezetek Szövetségi Tanácsának több mint harminc évig választott tisztségviselőjétől, akit az érdekvédelmi szervezet saját halottjának tekint.

Muity egy márkanév. Ezt a címet 15 évvel ezelőtt adta egy újságíró annak a beszámolónak, amelyben hírt adott, hogy Marika Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesült.

Marika az állami kitüntetést és a Márkanév címet is több évtizedes kiváló szakmai és érdekvédelmi munkájával érdemelte ki!

Marika 1970-ben lett a XVI. kerületi Rácz Aladár Zeneiskola zenetanára, ahol kollégái azonnal felfigyeltek szakmai felkészültségén és elhivatottságán kívül arra a különleges tulajdonságára is, hogy önzetlenül segíti kollégáit: szinte mindenkire vigyázott! Nem véletlen, hogy iskolájában Ő lett a szakszervezeti

¹ Elhangzott Muity Mária hamvasztás utáni búcsúztatásán, 2025. VIII.5-én a Bakáts téri plébánia templomban

titkár, de az sem, hogy rövid idő után közfelkiáltással Ő lett a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete Országos Zenepedagógus Tagozatának vezetője, miközben megmaradt zenepedagógusnak is.

Marika fiatalon csöppent a zeneiskolák megoldásra váró problémái közé, melyeket sikerrel megoldott. Példaként említem a budapesti zeneiskolák munkakörülményeinek gyors javítását, melyet határozott intézkedéseivel ért el, s melynek eredményeként a fővárosi kerületi zeneiskolák mindegyike önálló, központi épülethez jutott. Neki köszönhetjük, hogy munkába lépését követően jelentősen megnőtt azon zenepedagógusok száma, akik állam kitüntetésben részesültek.

A legnagyobb feladatot dr. Gyimesi Lászlóval, a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete akkori főtitkárával oldotta meg 1993-ban, melynek eredményeként az alapfokú művészetoktatás végre bekerült a Köznevelési Törvénybe. Azóta az alsófokon dolgozó művész tanárokat ugyanaz a törvény védi, mint a köznevelés résztvevőit.

Muity Mária nemcsak kiváló zenepedagógus és szakszervezeti vezető volt, de az örök nőiesség és a fiatalos megjelenés megtestesítőjére is. Életkedvét, optimizmusát és temperamentumát még súlyos betegsége idején is megőrizte éppen úgy, mint születési évszámának titkát. Ezért nem olvasható gyászjelentésen életkora, így felejthetetlen emlékét ezzel a titokkal őrizzük meg.

Drága Marika! Búcsúzunk Tőled és köszönjük a sorsnak, hogy ismerhettük!

Nyugodj békében, és vigyázz ránk az égi világban, ahogy itt földön tetted!

(Zelinka Tamás)

Elhunyt Jakabné Muity Mária, a Budapest XVI. Kerületi Rácz Aladár Zeneiskola egykori zongoratanára. Zeneiskolánk alapító tagjaként több évtizeden át nagy odaadással a zene szeretetére nevelte a fiatal zongoristákat és e mellett minden törekvése arra irányult, hogy javára legyen a zenepedagógusoknak.

Emléke örökre velünk marad.

II.

KÖVETENDŐ MUNKAMÓDSZER²

1.

A Fővárosi Állami Zeneiskolák Szakszervezeti Bizottsága és a Fővárosi Tanács Művelődésügyi Főosztálya első ízben adott ki közös intézkedést a zeneiskolák élet- és munkakörülményeinek javítására, valamint a szakszervezeti titkárok jogosítványainak maradéktalan megvalósítására.

A dokumentumot – példaként ajánlva – közreadjuk.

*

I-XXII. ker. Tanács V. B. MES Osztály vezetőinek

Kedves Osztályvezető Elvtárs(nő)!

A Művelődésügyi Főosztály és a Fővárosi Állami Zeneiskolák Szakszervezeti Bizottsága legutóbbi megbeszélésén ismételten áttekintettük a fővárosi kerületi állami zeneiskolák (továbbiakban: zeneiskolák) élet- és munkakörülményeinek, továbbá a zeneiskolai szakszervezeti bizottságok tevékenységének alakulását az 1985. évi I. tv. (Az oktatásról), ill. az 1049/1982. (XII. 15.) Mt. h.–SZOT számú együttes határozattal összefüggésben.

Megállapítottuk, hogy az elmúlt időszakban különösen azokban a kerületekben javultak a munkafeltételek, ahol a zeneiskola központja vagy valamelyik tagozata önálló épületbe költözhetett (III., XI., XVI., XVIII., XIX., XX., XXI. és XXII. kerületek). Mivel azonban a közismereti iskolákban működő kihelyezett zeneiskolai tagozatokon tanít a zenepedagógusok többsége, a munkakörülmények szinten tartása, illetve javítása a jövőben is csak a közismereti iskolák igazgatóival együttműködve történhet a MES osztály közvetlen irányításával, ellenőrzésével. A jelenlegi helyzet további javítása érdekébe éppen ezért arra kérjük T. Osztályvezető elvtársat, hogy

1. időszakonként tekintse át a Zeneiskola munkafeltételeinek alakulását,
2. szorgalmazza, hogy a kihelyezett zeneiskolai tagozatokkal rendelkező iskolák működési szabályzataiban határozzák meg az együttműködés rendjét a kerületi Zeneiskolával,

² Parlando 1987/6-7.

3. folyamatosan ellenőrizze a közismereti iskolákban működő kihelyezett zeneiskolai tagozatok munkakörülményeinek javítására hozott korábbi intézkedéseinek érvényesülését – különös tekintettel

- a Zeneiskola munkarendjéhez is alkalmazkodó nyitvatartási rend kialakítására,

- a zeneiskolai célokat szolgáló termek védelmére oly módon, hogy a tanügy igazgatásilag indokolt teremcserék ne jelenthessenek mennyiségi és minőségi hátrányt a Zeneiskolának, ugyanakkor a lehetőségekhez képest pedig gyarapodjon a Zeneiskola kizárólagos használatába kerülő helyiségek (épületek) száma,

4. pénzügyi lehetőségei keretein belül gondoskodjon a zeneiskolai hangszerállomány növeléséhez, illetve folyamatos karbantartásához szükséges pénzösszegekről,

5. kísérje figyelemmel a zeneiskolai tanárok bérhelyzetének alakulását,

6. kezdeményezze Zeneiskoláról szóló előterjesztés napirendre tűzését a Kerületi Tanács valamelyik vezetői testülete bizottsága előtt.

Tudomásunk szerint a zeneiskolai szakszervezeti bizottságok titkárai nem minden kerületben tudják szakszervezeti jogosítványukat gyakorolni. A Művelődési Minisztérium és a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének együttes útmutatója a munkahelyi demokrácia egyes kérdéseiről szóló 1049/1982. (XII. 15.) Mt. h. – SZOT együttes határozat művészeti területen történő végrehajtásához (Művelődési Közlöny, 1983. 11. szám) egyértelműen körvonalazza a partnerkapcsolatok rendjét. Kérjük, hogy amennyiben az említett Mt. h. – SZOT-határozatban foglaltakat maradéktalanul még nem tudták megvalósítani, intézkedjen annak mielőbbi érvényesítésén. Javasoljuk továbbá, hogy a kerületi Művelődésügyi, Egészségügyi és Sport Osztály és a Zeneiskola szakszervezeti bizottsága eredményesebb munkakapcsolatának megteremtése érdekében – a kerületi Pedagógusok Szakszervezeti Bizottságához hasonlóan – kössenek együttműködési megállapodást.

Budapest, 1987. III. 6.

Muity Mária s. k., a Fővárosi Állami Zeneiskolák Szakszervezeti Bizottságának titkára

Dr. Mezei Gyula s. k., főosztályvezető

III.

„A MUIITY EGY MÁRKANÉV”

*Rangos állami kitüntetésben részesült egy zenetanár,
aki egyben szakszervezeti vezető is³*

Muzsikus emberek generációit nevelte fel pályája negyvenegy esztendeje alatt Jakabné Muity Mária. A tanításról még akkor sem mondott le, amikor már komoly pozíciót töltött be a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetében. A zenepedagógusok az ő munkájának is köszönhetik, hogy a zenetanárok ugyanolyan fizetést kapnak, mint a közismereti tárgyakat oktató pedagógusok. Jelenleg azért küzd, hogy az osztályfőnöki pótlékot a főtárgy-tanárok is megkaphassák. Az MZTSZ Zenepedagógusi Tagozatának elnöke, Jakabné Muity Mária ma is hihetetlen energiával harcol, hogy segíthessen a területet érintő problémák megoldásában. Nem ismer lehetetlen ügyet. Nem csoda hát, hogy eddigi munkájáért 2010. március 15-én átvehette a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztjét.

– Tényleg nagyon örültem neki – meséli Jakabné Muity Mária – s egy ilyen elismerés még több energiát ad a folytatáshoz, a további munkához.

– Talán Ön az egyetlen, aki bár komoly szakszervezeti vezetői posztot kapott, mégsem mondott le a pedagógusi pályáról, s párhuzamosan művelte a két hivatást. S most, még nyugdíjasként is dolgozik zeneiskolájában...

– Nagyon korán eldöntöttem: tanítani fogok. Úgy éreztem, tudásomat megfelelő módon át tudom adni a gyermekeknek, így a tanári pálya mellett döntöttem. Egyébként későn, tizenegy évesen kezdtem zongorázni, nem volt muzsikus a családban, az én generációmban azonban már vagyunk néhányan... Matematika-fizika tagozatos gimnáziumban érettségiztem. S mivel a zongorát alapfokon végeztem először, az újpesti 8-as számú körzeti zeneiskolában, így először hiába próbálkoztam a felsőfokkal... Egy éven keresztül dolgoztam orvosírnokként, majd segédelőadóként a statisztikai hivatalban (ezt a feladatkört kimondottan nekem találták ki). De közben sokat gyakoroltam, s a másodszori próbálkozásom már sikerrel járt. 1969-ben diplomáztam a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Miskolci Tagozatán, mint zongora-szolfézs-énektanár. (Laczó Zoltán volt a tagozat akkori vezetője.) Azért választottam ezt a várost, mert unokatestvérem, Hegyi Ildikó – aki a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának koncertmestereként muzsikált –, az ottani szakközépiskolában

³ Parlando 2010/4.

tanított. A főiskola tanári karának tagja volt Reményi János és Friedrich Józsefné is, akiktől rengeteget tanultam. Iza néni remekül oktatta a gyakorlati tanítást, olyan mintaórákat tartottunk, hogy csodánkra jártak. Nagyon szép időszak volt. A zenei általánosban pedig Gajdos Edit volt a gyakorlati tanítás vezetője.

– *Három szakon végzett...*

– Nem akartam egyszakos lenni. S tényleg remek korszakot jelentettek a főiskolai évek. A zenében éltünk, napközben órák, este koncertek... Nagyon szép időszaka volt az életemnek.

– *S ahogy végzett, rögtön sikerült ahhoz az iskolához szerződnie, ahol már negyvenegy éve dolgozik.*

– Szerencsém volt, mert abban az időben, a diploma megszerzése után egy ideig még vidéken kellett volna dolgozni. Viszont egy véletlen találkozásnak köszönhetően ajánlottak Takács Istvánnénak, aki a mátyásföldi zeneiskolának volt az igazgatónője. Így aztán 1969. szeptember 1-jétől a XVI. kerületi zeneiskola pedagógusa lettem, s az is maradtam egészen mostanáig... s már akkor is lelkesen részt vettem a különböző feladatokban, ha kellett a kórossal foglalkoztam, de ha úgy hozta az élet, akkor éneket tanítottam az általános iskolában.

– *A szakszervezet is hamar felfedezte az aktív munkaerőt...*

– Akkoriban mi már főiskolásként beléptünk a szervezetbe. Amikor az igazgatónő, Takács Jutka látta, mekkora szám van, felkért, legyek szakszervezeti titkár az iskolában. Amikor ezt javasolta a tagságnak, megtiszteltetésnek éreztem a felkérését. S bár gondolkodási időt kértem, a döntést követően már örömmel vettem bele magam a munkába. Ekkoriban kezdtem járni a Városligeti fasorban lévő szakszervezeti irodába. Részt vettem továbbképzéseken, s akkor volt vezetője szakszervezetünknek Balázs Ferencné, Ibi. Az én elődöm ebben a pozícióban Péczeli Emmi volt, hozzá jártunk fővárosi titkári értekezletekre, s tőle kaptunk részletes tájékoztatást jogszabályokról, a szakszervezeti munkáról. Nagyon sokat tanultam tőle. S aztán, amikor ő más feladatot kapott megürült ez a poszt. Több jelölt is volt rá, de senki nem bizonyult megfelelőnek. Ekkor hívtak be engem.

– *Könnyen ráállt?*

– Jó, jó mondtam, hiszen a területemet tényleg sikeresen képviseltem, de ez itt sokkal összetettebb, bonyolultabb feladatot jelentett. S ekkor kötöttem ki, hogy csak azzal a feltétellel vállalom, hogyha részben megtarthatom a pedagógusi munkámat is. Fontosnak éreztem, hogy a zenéből se essek ki. Így hetente kétszer

fél napot tanítottam. Mindez 1984-ben történt. Be kell valljam, azért tartottam ettől az új megbízatástól. S aztán elkezdődött a betanítás, meg kellett tanulni mindent, az itteni összetett munkát, a jogszabályok értelmezését, a hivatalos levélváltást, az emberekkel való bánásmódot. Nagyon sokat köszönhetek Ibinek, mert mindent, amit tudott, megpróbált átadni, s aprólékosan átvette velem az összes részletet.

– *Ennek a munkának emellett az is része, hogy a szakszervezet jelentőségét, munkáját a tagságban is tudatosítani kell...*

– Van, hogy megkérdezik tőlem, mit is csinál a szakszervezet? Annyit szoktam válaszolni, hogy mindössze annyit, hogy be tudsz menni a termedbe, s le tudsz ülni tanítani... Amikor elkezdtem szakszervezeti vezetőként dolgozni, az első sikert az jelentette, hogy elértem, a zeneiskolai tanárok is ugyanannyi fizetést kapjanak, mint a közismereti tárgyakat oktató pedagógusok. Nagy elánnal kezdtem neki, kaptam is érte a fejemre a hivatalos szervektől, de azt mondogattam, hogy ez mégiscsak lehetetlen, hogy kevesebb a fizetésük, hiszen ugyanolyan diplomát kapott minden tanár. Ez 1985 táján történt. Tudtam, hogy igazam van, és sikerült elérnem, hogy a dr. Mezei Gyula főosztályvezető is támogasson. Ő a Fővárosi Tanács Művelődésügyi Főosztályának a vezetője volt. Persze sokat segített Zelinka Tamás is, aki ebben az időben ennek az osztálynak volt a munkatársa. Eleinte ugyanis az jelentette a gondot, hogy a zeneoktatás nem volt része az akkor hatályos oktatási törvénynek, s az azonos jogokhoz ez nagyon lényeges lett volna. S akkor született meg egy utasítás, amely alapján ez a különbség fokozatosan megszűnt. Persze a tanácsok nem nagyon örültek ennek, hiszen anyagi fedezetet nem kaptak, saját maguknak kellett a többletpénzt kigazdálkodniuk... 1986-ban említette először az új oktatási törvény a zeneiskolát mint „iskolát”, és azután, 1993-ban született meg az az oktatási törvény, amelyben már mint oktatási intézmény is szerepelünk. Ettől kezdve pedig megindult a harc évről évre a normatíváért is... Amikor a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetének dr. Gyimesi László lett a vezetője, a pedagógiai területtel továbbra is én foglalkoztam (természetesen kérve az ő véleményét és segítségét). Nagyon jól tudunk-tudunk együtt dolgozni, sokat tanultam a tárgyalási stílusából. Laci remek diplomata, s meggyőzött engem is, hogy néha sokkal többet lehet elérni a higgadt nyugodt tárgyalási stílussal, mint azzal a faltörő kos módszerrel, ahogy én gyakran dolgozom...

– *Voltak azért nehézségek is ebben az időszakban...*

– Ilyen volt például, amikor társművészetekkel kezdtek el a zeneiskolák foglalkozni, hiszen a különböző művészeti ágak oktatásának más személyi és tárgyi feltételei vannak. Abban, hogy a művészeti oktatás képviselőinek egy idő után – bizonyos tekintetben – sok problémával kellett megküzdenie, abban néhány, nem a jogszabályoknak megfelelően működő „művészeti iskolának” is komoly szerepe volt... Lacival együtt komoly számításokat végeztünk, hogy mi a reális támogatási összeg mint egyéni, mint csoportos oktatási területen. Persze a sok bírálat „eredményeként” a normatíva is csökkent, nagyon nehéz helyzetbe hozva ezzel a zeneoktatást. A művészeti iskolák minősítési folyamata volt az, ami a művészeti iskolák megítélését – fenntartói körökben – ismét kedvező helyzetbe hozta. S fontos eredménynek tartom, hogy sok éve reprezentatív szakszervezet vagyunk, bármilyen kérdésről van szó, nélkülünk nem lehet dönteni. A közoktatási érdekképviselő letünk, érdekképviselői munkánkat a szaktárca is fontosnak tartja, az oktatási törvény előkészítésében és a területet érintő összes jogszabály megalkotásában is részt veszünk. Nagyon jó kapcsolatot ápolunk a többi, oktatást képviselő szakszervezettel is

– *S egyesek szerint Ön már márkánévvé vált...*

– Egy rendezvényen az egyik kedves, új kolléga kérdezgette, hogy ki az a szőke, folyton nyüzsgő nő. Erre az egyik iskolaigazgató azt felelte: ő a Muiy Mari, s ez már bizony egy márkánév... Ezt a történetet azóta is gyakran emlegetik. Hát az a több mint negyedszázad, amelyet ezen a területen töltöttem, sok mindenre megtanított, nehéz nekem ezen a területen újat mondani. Úgy vélem, azért is hatékony a munkám, mert nem szakadtam el a pedagógusok mindennapjaitól. Azáltal, hogy ma is tanítok, pontosan tudom, mi történik az iskolákban, melyek a mai zenetanárok napi problémái. S most is fontos számomra, hogy képviseljem a kollégák érdekeit, harcoljak azért, hogy a lehető legjobb körülmények között dolgozhassanak. Hiszen azt a legkönnyebb kihúzni, megszüntetni, ami nem kötelező... S a művészeti oktatás ilyen. Mindig el kell fogadtatni magát a területet is, s ez nem egyszerű harc. Pedig kutatások igazolták, hogy azok a gyerekek, akik zenét tanulnak, más területen is sokkal jobban teljesítenek....

– *Azért az eddigi eredmények azt jelzik, sikerrel védi a területét...*

– Gyimesi László főtitkár úr és az én munkámat azért veszik mindig komolyan – ezt több kormány alatt is igazoltuk –, mert tényekkel tudjuk alátámasztani az állításainkat. Tényleg a munkánkkal bizonyítottuk, komolyan kell venni

bennünket és az általunk képviselt területet is. Amikor 1993-ban megszületett az a törvény, amelyben a zeneoktatás is helyet kapott, azt gondoltam hátra dőlhetünk, ennél többet nem tudunk tenni. Tévedtem. Minden évben meg kell védeni az eddigi eredményeket, minden évben újra kell kezdeni... A mai fiatalok közül kevesen vállalják ezt a munkát, hiszen az első kérdésük az, hogy mindezért mennyit fizetnek... S a ráfordított energia jóval több, mint a haszon... Hinni kell azonban abban, hogy az ember tud segíteni. Amíg lehet, addig harcolok. Hol azért, hogy a kitüntetések közül minél többet kapjon meg zenepedagógus, hol pedig azért, hogy a főtárgy-tanszacosok is kapjanak osztályfőnöki pótlékot. Néhány helyen – már ebben is – sikerrel jártam...

Réfi Zsuzsanna

IV.

Pedagógus Tüntetés MUI TY MÁRIA Zene-tánc műv.Szaksz. Petíció olvasás 2012. 06. 03. (6:45)

A 2012. 06. 03.-ai Pedagógus tüntetést vettem videóra, az elejétől a végéig 13 db 15 perces videó részletben. Ennek első része ez a videó, amikor a Jászai Mari téren gyülekező tömeg, a transzparenszével átvonul a Szalai utcai tüntetés helyszínére, az Emberi Erőforrás Minisztériuma elé, hogy egyúttal átadják a Petíciót is. A felvétele Muity Mária látható a petíció felolvasása közben.

IV.

*„ÍRNI, OLVASNI MEG KELL TANULNIA MINDENKINEK,
ZONGORÁZNI NEM BIZTOS?!”*

**ERÉFI ZSUZSANNA INMTERJÚJA JAKABNÉ MUIITY MÁRIÁVAL,
AZ MZTSZ ORSZÁGOS ZENEPEDAGÓGUS TAGOZATÁNAK
ELNÖKÉVEL A TANSZAKVEZETŐI PÓTLÉKRÓL, ÓRASZÁMRÓL,
ÁTSZERVEZÉSRŐL⁴**

Jakabné Muity Mária

Az egyik legstabilabb tagozata a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetének a zenepedagógus tagozat, s élén Jakabné Muity Mária áll, aki harminchat esztendeje szakszervezeti vezető, 1984-ben lett a Budapest Fővárosi Zenepedagógus Alapszervezet titkára, s már több mint két évtizede az MZTSZ Országos Zenepedagógus Tagozatának az elnöke. Ez a legnépesebb tagozat is egyben, ahol ráadásul a tagság gondjai ugyancsak hasonlóak. Az eltelt évtizedek alatt az egyik legnagyobb eredményt ők érték el, hiszen tanfolyamból a közoktatás szerves részévé váltak. Ez persze azért nem jelenti azt, hogy kisebb-nagyobb megoldandó ügyek ne akadnának mind a mai napig. Jakabné Muity Máriával óraszámról, az órák hosszáról, osztályfőnöki pótlékról, reprezentativitásról és átszervezésről is beszélgettünk.

⁴ Parlando 2020/2.

– *Tavaly ősszel változott az MZTSZ vezetése, hiszen dr. Gyimesi László feladatait többfelé, az MZTSZ elnökségére osztotta, amelynek Ön is a tagja. Mindez hozott a teendőiben többletet?*

– Nem jelentett különösebb változást, folytatjuk a munkánkat, ahogy eddig. Dr. Gyimesi László alelnök úr korábban rendszeresen mondogatta, hogy ez az a tagozat, ahol mindig minden rendben van. Ami részben igaz is, hiszen a miénk a legstabilabb, legnépesebb tagozat, de azért van teendő jócskán, folyton folyvást akadnak megoldandó ügyek, mióta 36 esztendeje szakszervezeti vezető vagyok... S a változás kapcsán el kell hogy mondjam azt is, hogy kicsit már én is kacsingatok kifelé... Szeretnék könnyíteni a munkámon, ezért is választottam magam mellé egy kiváló kolléganőt, Szabóné Würth Boglárkát, aki a XV-XVI. kerületben szakszervezeti titkár, s fagott-művész tanár. Ahogy megismertem, ő is érdeklődő, törődő típus, szívesen foglalkozik a szakszervezeti ügyekkel. Kicsit magamat látom benne, a fiatalabb éveimben. A mostani választásnál ő lett a helyettesem, s hetente több napon is a szakszervezetben dolgozik, sokmindent bízok rá, rengeteg dologban tud segíteni, és kiválóak az ötletei. Ha egyszer majd azt mondom: szép volt, jó volt, elég volt, akkor bízom benne, hogy jó kezekben hagyom a tagozatot.

– *Ami azért még odébb van, tekintve az energiáit, ügyszeretetét.*

– Lacinak is mondtam most, amikor főtitkárból alelnök lett, nehogy azt higgye, ettől a dologtól szabadulni lehet... Ma is mindent megbeszélék vele, annak ellenére, hogy az évtizedek során folyton azt hallottam tőle: ‘úgy van jól, ahogy csinálod...’ Szükség van azonban a kontrollra, tanácsokra. Nagyon szerteágazó a szakszervezetünk munkája, sokféle a feladatunk. A területünkön rengeteg a speciális probléma, de sok olyan is akad, ami megegyezik a közismereti tárgyakat tanítókkal. Ilyen például a béremelés, az óraszámok stabilitása, a leterheltség kérdése többek között. Ami a zenepedagógusok nagy gondja, az az, hogy mi nem vagyunk kötelező oktatási forma. Bár – s ebben nekem is rengeteg munkám volt – 1993-tól a közoktatás részévé váltunk, átkerültünk a tanfolyami rendszerből a törvényileg szabályozottba. De nem vagyunk kötelezőek... Néha megkapom még ma is a tárgyalások során, hogy írni, olvasni meg kell tanulni mindenkinek, de zongorázni nem biztos... Mi ezt a terhet cipeljük, és ezen változtatni nem lehet. Miközben az egyeztetéseken mindig bizonyítom, hogy Kodállal szólva: ‘zene nélkül nincs teljes ember...’ Meggyőződésem, s ezt a közismereti kollégák is igazolják, hogy azok a gyerekek, akik zenét tanulnak, sokkal fegyelmezettebbek, jobb a koncentrációképességük. Jobban teljesítenek például a matematika- vagy a nyelvvórán. Kapcsolat van az agyféltekék között, ebben segít a zene, s fontos a

gyermek fejlődésében kicsi kortól kezdve. Része kell, hogy legyen a képzésének a zene, a művészet, mert ezek által intelligensebb felnőtt válik belőle.

– *Drága műfaj a zeneoktatás...*

– Egy gyerek, egy tanár, ez biztos, hogy többbe kerül, mint a csoportos metódus. Azt is sokszor halljuk, hogy könnyű nekünk, mert egyéni oktatást folytatunk. Aki azonban ezt mondja, az még sosem tanított egyéni oktatásban. Sokkal nehezebb, ha ott ülök a zongora mellett, és azzal az egyetlenegy gyermekkel kell eredményt produkálnom. Ott ugyanis nincs mellébeszélés. Közben pedig nem követelhetek tőle 100%-ot az óráinkon, ha nem ismerem a háttérét, ha nem tudom, mi történt vele otthon, hogy hogyan teltek a délelőtti, közismereti órái. Ráadásul ő a problémáival inkább hozzám fordul, mint az osztályfőnökhöz, mert én töltök vele kettesben időt.

– *Ön volt az, aki annak idején elindította azt a kezdeményezést, hogy a zenepedagógusok is kapjanak osztályfőnöki pótlékot. Évek óta folyt ezért a küzdelem.*

– Igen, büszkén vállalom. Most már pont került az ügy végére, sajnos, csak a tanszakvezetők kaphatnak pótlékot. Ez azt jelenti, hogy azok a tanárok kapják meg ezt a fizetéskiegészítést, akik a tanárokból álló szakmai team-eket vezetik.

– *Az Ön elképzelése szerint minden zenepedagógus kapott volna pótlékot?*

– Dehogyan! Éppen ez a nagy tévedés. Egyébként a tárgyaló partnerek részéről az volt a kifogás, hogy nálunk nincsenek a gyerekek 22-24-en egy időben, egy helyen. Ezért ők nem lehetnek osztály. Pedig rengeteg mindent együtt csinálunk. Együtt járunk koncertekre, együtt lépünk fel a hangversenyeken, s a zenepedagógus ugyanúgy tartja a szülőkkel, valamint a közismereti tanárokkal a kapcsolatot. A 33 kritériumból, amire szükség volna ahhoz, hogy valakit osztályfőnöknek nevezzünk, kettő-háromnak nem feleltünk meg csupán. Ezek közé tartozott például, hogy nem járunk osztályfőnöki képzésre... Pereskedtünk is ezért, néhányan a kollégáim közül sikerrel jártak. A nagy félelem egyébként az volt a fenntartó részéről, hogyha nekünk ez járna, akkor a közismeretben tanító kollégák is mind igényt tartanának rá. Ez nincs így, az MZMSZ-el/ Magyar Zeneiskolák és Művészeti Iskolák Szövetsége/ készített felmérés szerint egy ezer fős tanulólétszámú, közismereti iskolában semmivel sincs kevesebb osztályfőnök, mint amennyi egy ugyanilyen létszámú művészeti iskolában lett volna, ugyanis csak a főtárgy tanárok végeznek osztályfőnöki feladatokat. Azért, mert ők fognak össze minden tennivalót, a koncerteket, a vizsgáztatást, a felvételiztetést, a kapcsolattartást a közismereti iskolákkal, szülőkkel /szülői értekezletek/

felkészítenek a továbbtanulásra, s nem utolsó sorban az összes adminisztrációs munkát elvégzik a növendékekkel kapcsolatban. Elmennek kottát, és ha kell, akkor akár hangszer is vásárolni a szülőkkel. Hiába küzdöttünk évekig, nem találtunk megértésre.

– *Mit lehet kezdeni a mostani döntéssel?*

- A tanszakvezetői pótlékról az intézményvezetők határoznak. Persze, ha én döntési helyzetben lennék, akkor lenne a testületemben munkaközösség- és tanszakvezető is, így máris több kollégának tudnám ezt a munkát honorálni, pótlékot adni... S vannak még ötleteim, mi mindenre nyílna így is lehetőség... De máris jön a következő ügy, amivel foglalkozni kell, ez pedig a szakszervezetek reprezentativitásának mérése.

– *Ez mit jelent pontosan?*

– Az eredeti, illetve a tervezett jogszabály-módosítás felméri, hogy a tanárok hány százaléka szakszervezeti tag. Nálunk szerencsére ez az arány országosan 30-40%, most azonban a félő, hogy “összecsapnak” bennünket a közismereti pedagógusok létszámával, és akkor már kérdéses, hogy meglesz-e a kellő, 10 %-os taglétszám. Fontos ugyanis, hogy reprezentatív szakszervezet maradjunk, hiszen a speciális gondokat csak így tudjuk képviselni és eredményes tárgyalásokat folytatni. Ellenkező esetben az egész terület munkavállalói érdekképviselő nélkül marad...

– *Úgy tudom, néhány héttel ezelőtt a köznevelésért felelős államtitkárnál, dr. Maruzsa Zoltánnál járt megbeszélésen. Milyen ügyek, gondok kerültek szóba?*

– A megbeszélésen dr. Dorogi Ákos kollégámmal – aki az új felállás szerint szakszervezetünk ügyvezető titkára – vettünk részt. Egyik gondunk a délutáni oktatás. Ugyanis hiába kötelező elengedni a művészetoktatási órákra a gyerekeket, sok iskolában, ezt mégsem tartják be. Ez azért jelent számunkra lehetetlen helyzetet, hiszen fél három előtt nem tudjuk elkezdni a tanítást, ami persze nem tarthat este nyolc óráig. Emellett beszéltünk a tanszakvezetői pótlék megvalósításáról, valamint a zenepedagógus gyakornokok óraszámának rendezéséről is. Nálunk ugyanis nem húsz, hanem 22 óra a kötelező számukra, és ez komoly gond. Évek óta küzdünk, hogy nekik is csak húsz órát kelljen tartaniuk, akár a közismereti gyakornokoknak. Ugyanilyen nagy probléma a 45 perces óra, azaz, hogy nekünk nem ennyi egy tanóránk, hanem 60 perc. Már 1984 óta – amióta itt vagyok – próbáljuk a mindenkori oktatási kormánynak bizonyítani, hogy így számunkra 15 perces túlmunka keletkezik. Ugyanis egy növendék nálunk kétszer 30 perc tanórában tanul, és sem a kolléga, sem a gyermek számára nincs közte szünet.

Még nincs elképzelés a megoldásra, pedig mi szívesen tárgyalnánk... Az is megoldás lehetne, ha ezt kifizetik túlmunkában vagy ha csökkentik a kötelező óraszámot. Jó néhány évvel ezelőtt ugyanis a hangszeres főtárgy tanárnak – ennek kompenzálására – csak 18 órája volt. Most pedig 22-26 az oktatással neveléssel lekötött idő.

– *Ez is közös gond a közismeretiekkel.*

– Így van. Szeretnénk – ahogy ők is – a fix óraszámot. Ne ‘től-ig’ legyen meghatározva. Ezért is tartjuk fontosnak az elvégzett túlmunka kompenzálását. Az oktatási kormányzatban van szándék a megoldásra, de ha ez pénzbe kerül, akkor nem biztos, hogy megvalósul... Amennyiben sikerülne megállapodni a 22 óra fixóraszámán – ezt szeretnénk a Pedagógus Szakszervezettel együtt –, akkor a 60 percben tanító főtárgytanárnak lehetne például heti 18-20 óra a kötelező óraszám. Mindenesetre ahol csak lehet, felvetem a problémákat, és igyekszem a döntéshozókat meggyőzni.

– *Volt, amikor sikerrel jártak, például a 65 év feletti nyugdíjas kollégák továbbtanítása ügyében.*

– Igen, e téren eredményesek voltunk, rengeteget is dolgoztunk érte. Olyannyira sikeres volt az általunk kitalált metódus, hogy most már a nyugdíjas pedagógusokat 14 órában is lehet alkalmazni. Ez mind-mind eredmény. Van azonban egy következő ügy is, mégpedig az átszervezés. Létrejött e tagja vagyok a „Nemzeti Kerekasztal”-nak, ahol az egyik legutóbbi megbeszélésen elhangzott: hogy a művészeti iskolák átszervezése várható. Azonnal tiltakozni kezdtem, mert a legtöbb esetben ez megszüntetést jelent... Kiderült, hogy ennek megvalósítása egy-egy központi iskola lenne, kihelyezett tagozatokkal... Szerencsére ígéretet kaptam arra, hogy ennek az átszervezésnek az előkészítésébe bevonnak majd bennünket is, így el tudjuk mondani az ezzel kapcsolatos észrevételeinket. Azt azonban hangsúlyoznom kell: minket a tagság bíz meg azzal, hogy képviseljük az ügyüket. Próbáljuk teljesíteni a feladatunkat, és ezt rajtunk számon lehet kérni. Ezért is fontos, hogy minél többen támogassanak minket, hiszen az az erősségünk, hogy minél nagyobb legyen szervezetünk, minél több kolléga bízjon meg minket a terület problémáinak feltárásával, és azok képviseletével. Erről jut eszembe Gyimesi Laci egyik kedvenc mondása: „Amíg nincs baj, az emberek nyugodtak, amikor pedig történik valami, akkor rohannak belépni a szakszervezetbe. Miért nem teszik ezt meg időben, akkor amikor még nincs gond?” A szakszervezet a tagságától erős. Persze tisztában vagyok azzal is, hogy akadnak olyanok, akik azt mondják, miért fizessenek szakszervezeti díjat havonta, ha ugyanúgy

részesülnek az elért eredményekből, mint a tagok... Ezt a véleményt nem szeretném minősíteni.

– *Ha pedig megvizsgáljuk, mi minden nyújt a szakszervezet, azt gondolom, nem csupán az előbb felsorolt eredmények miatt érdemes tagnak lenni...*

– Említhetem a telefonos flottát, azt, hogy lehet üdülni a Zamárdiban, Hévízen és Balatonfüreden is, szakszervezeti nyaralóinkban, jóval olcsóbban, mint máshol, és szükség esetén szociális, tanévkezdési, karácsonyi segéllyel ugyancsak támogatjuk a tagjainkat, valamint jogi tanácsokra és képviselőre is számíthatnak. Nagyon sok „vívmányunk” van. Éppen ezért lényeges, hogy ne tegyük tönkre, amit eddig felépítettünk, és ne csak akkor rohanjon valaki a szakszervezethez, amikor már a bőrén érzi a bajt. A fiatalok számára hihetetlen, de mi, akik megéltük az előző korszakot, tudjuk, a felvázolt problémák valóságok. S hogy ne kerülhessen sor megvonásokra, szeretnénk továbbra is e terület kellő megbecsülése felett örködni. Ezért fontos, hogy minél több, a területen dolgozó kolléga mellénk álljon!

V.

A Magyar Zeneiskolák és Művészeti Iskolák Szövetsége (MZMSZ) és a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezete (MZTSZ) 2002 óta Magyar Művészetoktatásért Díjjal ismeri el azoknak a pedagógusoknak és iskoláknak a színvonalas és eredményes munkáját ismeri el, akik / amelyek különösen sokat tettek a magyar művészeti nevelésért, oktatásért. Az alábbi fotók a 2023. évi díjátadon készültek Muity Máriáról:

Muity Mária, Ember Csaba, Magyar Margit

Muity Mária és Ember Csaba

Muity Mária és Belej Ferenc

A csoportképen Muity Mária jobbról a második.

2023-ban szakmai megbecsülést kifejező egyéni elismerést kapták:

Balogh Anikó - I. kerületi Farkas Ferenc Zenei AMI

Belej Ferenc - Nádasdy Kálmán AMI és Általános Iskola

Eckhardt Gábor - Tóth Aladár Zeneiskola AMI

Dr. Fazekas Ágnes Éva - Kroó György Zene- és Képzőművészeti Kőbányai AMI

Maglóczki Istvánné - Rácz Aladár Zene-, Tánc-, Képző- és Iparművészeti AMI

Magyar Margit - Tóth Aladár Zeneiskola, AMI

Mosóczi Miklós - Józsefvárosi Zeneiskola AMI

Popper Ágnes - Liszt Ferenc Zeneiskola AMI (Győr)

Rácz Zoltánné - Nagykáti Liszt Ferenc AMI

pedagógusok, valamint két intézmény

Budapest XIII. Kerületi Fischer Annie Zeneiskola Alapfokú Művészeti Iskola

Kroó György Zene- és Képzőművészeti Kőbányai Alapfokú Művészeti Iskola